

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐθρεύομεν καὶ πάλιν ὅσῃν γῆν τῶν Ἰαρθενῶνων.

Ἵς τὸ χίλια καὶ ἑνιὰκόσα δεκάεξη
καπνένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῆξέ με.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' ἰ φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνάτ' Ἰουλίου,
θερμότης ἡλίου.

Χίλια καὶ ἑνενήντα καὶ τρακόσα,
λὲν πῶς θὰ μᾶς δώσουνε καὶ γρόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος,**

Α'

Φ.—Βλέπεις αὐτὰ τὰ μέρη;
Π.—Τὰ βλέπω, φουκαρά.
Φ.—Ἐδῶ μοῦ λένε δάσος πῶς ἦταν μιὰ φορά.

Μὴ χάσκης καὶ ἀπορῆς...
ἔδῳ ποῦ λὲς χλωρὶς
ἐβλάστανε πλουσία.

Πλὴν ἦλθε τρομερὸς
ὁ δαίμων τοῦ πυρὸς
καὶ ἐγένηκε θυσία.

Π.—Βλέπεις αὐτὰ τὰ μέρη;
Φ.—Τὰ βλέπω, χασομέρη,
Π.—Ἦσαν μιὰ μέρα δάσος εἰς ὅλη τὴν ἐντέλεια,
Π.—λέγανε Τατόι, τὸ λέγανε Δεκέλεια.
Π.—τώρα, Περικλέτο, βεβαίως θὰ δακρύσῃς...
δὲν ἔμεινε κλαρί...
ποῦ σήμερα βλαστήσεις,
καὶ ποῦ Νυμφῶν χοροί;

Π.—Ἦσαν καὶ ἐκεῖναι, δὲν φαίνεται καμμιὰ
σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιᾷ.
Ὁδυνηρῶς ἀλγῶν
νὰ καίωνται τῆς εἶδα
ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν
μαζὶ μὲ τὴν χλωρίδα.

Ποῦ τώρα ξεφαντώματα
ὕπὸ πυκνὰ φυλλώματα
καὶ Ἀμαρυλλίδων ἄσματα;

Τὸ πᾶν σκιά καὶ χίμαιρα,
καὶ ἀκούω μόνον σήμερα
θηρίων οὐρλιάσματα.

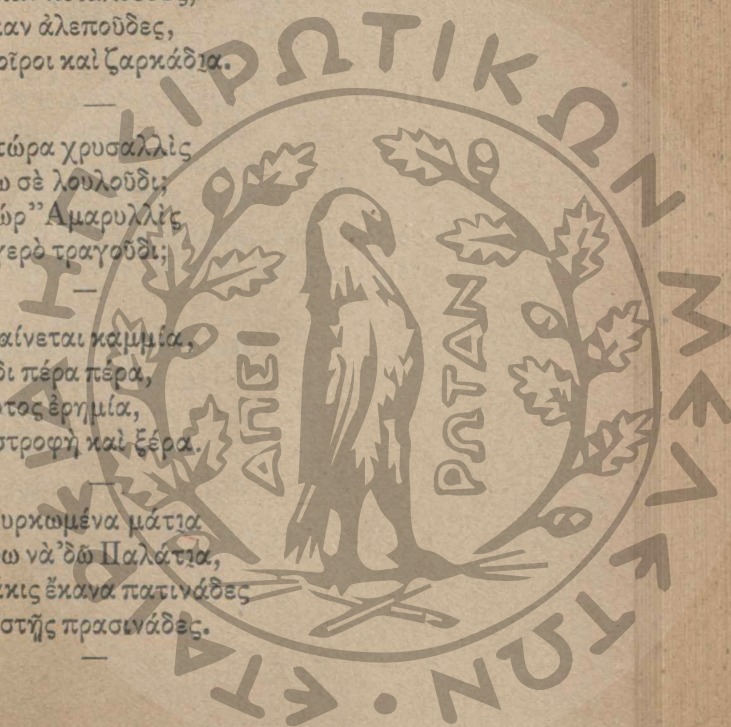
Γιὰ κύτταξε τί φρίκη!...
ἤκαηκανε καὶ λύκοι
σὲ τοῦτα τὰ ρημάδια.

Ἐκαῆκαν πεταλούδες,
ἤκαηκαν ἀλεπούδες,
καὶ χοῖροι καὶ ζαρκάδια.

Ποῦ τώρα χρυσαλλίς
ἀπάνω σὲ λουλούδι;
ποῦ τὴν Ἀμαρυλλίδα
μὲ λιγερὸ τραγοῦδι;

Δὲν φαίνεται καμμιὰ,
ρημάδι πέρα πέρα,
ἄμβροτος ἐρημιᾷ,
καταστροφή καὶ ξέρα.

Μὲ βουρκωμένα μάτια
στρέφω νὰ δῶ Παλάτια,
ὅπου γι' αὐτὰ πολλάκις ἔκανα πατινάδες
μέσα σ' τῆς πρασινάδας.

Ἐδῶ Βασιλοπούλαις
σὲ χρόνια περασμένα
ἔπλεκαν μὲ μυρτούλαις
στεφάνια ζηλεμμένα.

Ἐδῶ μικραῖς πηδοῦσαν
μ' δλόχρυσά μαλλιά,
καὶ γλυκοτραγουδοῦσαν
μὲ λιγερὴ λαλιά
τὴν πράσινη φωλιά
τοῦ τότε Βασιλῆα.

Χαριτωμέναις κόραις
ἐμπρός μου λευκοφόραις
ὡσάν σκιαῖς περνᾶνε...
τί θέλουνε; ποιαῖς νᾶναι;

Τώρα τῆς ἀντικρύζω,
θαρρῶ πῶς τῆς γνωρίζω,
καὶ γνώριμη φωνὴ
βαθεῖα μὲ συγκινεῖ.

Θυμοῦμαι πῶς τῆς εἶδα
σ' ἐκείνην τὴν χλωρίδα
νὰ παίζου κατὰ μόνας.

Κι' ἔτρεχαν κοπελοῦδες
νὰ πιάνουν πεταλοῦδες
σὲ ζηλευτοὺς λειμῶνας.

Μὲ πόνον θρηνῶδῶ...
βλέπεις αὐτήν; ἔδῶ
τὴν ἔχουνε θαμμένα.

Κι' ἔκλαψε κόσμου ρίμα
ἐκείνην, ὅπου μνημα
ἔδρησε σὲ μέρη ξένα.

Β'

Π.— Πυρὰ τὸ πᾶν λυμαίνεται,
πυρὰ λυσσᾷ καὶ μαίνεται,
καὶ δαίμονες κοκκινωποὶ
ἵστον χώρον τὸν ἀνθοσκεπῆ,
σὲ τοῦτο τὸ κρησφύγετον μιᾶς πρασίνης πλάσεως
νομίζεις πῶς ἀπέλυσαν τὰς φλόγας τῆς κολάσεως.

Ποῦ τῆς πρασινάδας τάπης;
κάθ' ἐνθύμησις ἀγάπης,
κάθ' ἐνθύμησις στοργῆς.

Ἐμείνε καπνὸς καὶ στάκτη
μὲς σ' αὐτὸν τὸν καταρράκτη
μιᾶς πυριφλεγούς ὀργῆς.

Τί κακὸ καὶ τοῦτο πάλι
μὲς σ' τοῦ κόσμου τὴν μεγάλη
κι' ἀτελείωτη φωτιά.

Μὲ πολλοὺς μαζὶ καὶ χώρια
μὲς σ' τὴν πλάσι τὴν πανόρηθα
ρίχνω σπαραγμοῦ ματιά.

Κύτταξε, συνάδελφέ μου,
γύρω κάμινος πολέμου
καὶ πυρὰ πανιοῦ τῆς γῆς.

Θέα καιομένου κόσμου,
κι' ἐξορκίζω μοναχὸς μου
δαίμονας πυριφλεγείς.

Βλέπω στάκτη γῆς στακτιᾶς
καὶ θρηνῶ παθήματα,
καὶ τῆς φοδερῆς φωτιᾶς
τὰ μοιραῖα θύματα.

Δὲν ἔμειναν φυλλώματα, δὲν ἔμειναν κλωνάρια,
φωτιά νὰ φάῃ τὴν φωτιά, ποῦ καψε παλληκάρια,
κι' ἐκάνηκαν καρδιαῖς γι' αὐτὰ
κι' ἀκούς λυγμοὺς καὶ βογγητά.

Ἐκάνη κόσμος ραδινός...
ἔδῶ κι' ὁ τάφος ὁ κλεινὸς
τοῦ πρῶην Βασιλέως.

Ὅπου σ' τὸ τέλος εὐτυχῆς
εἶδε μεγάλης ἐποχῆς
τὴν δόξαν καὶ τὸ κλέος.

Αὐτὴν τὴν ξηρανθεῖσαν γῆν ὁ Βασιλῆας ἐκείνος
χάρμα ματιῶν τὴν ἔκανε κι' Ἡλύσια μακάρων,
ἔδῶ μεγάλωσε κι' ὁ γυῖός, ὁ Ρήγας Κωνσταντῖνος,
ποῦ τόσας νίκας ἔδρεψε λαμπρὰς κατὰ βαρβάρων.

Ἴσως ἐρέμβασε κι' ὁ Στρατηλάτης
ὑπὸ τὸ φύλλωμα πυκνῆς ἐλάτης
νέων τροπαίων νέους καιροὺς.

Ἴσως καὶ μάχης νᾶκουσε κρότον
καὶ τῶν μαρτύρων τῶν ἀλυτρώτων
πόθους μεγάλους καὶ φλογερούς.

Ἴσως κατ' ὄναρ, κατ' ὄπτασίαν,
ἐνυπνιάσθη κόσμου θυσίαν,
ἐνυπνιάσθη κόσμον ραγιά.

Ἴσως τὸν ἔυπνησαν καὶ πάλι θρήνοι,
παιᾶνες, θούρια, πλάσις πυρίνη,
κι' ἔτρεξε μέσα σ' τὴν πυρκαγιά.

Γ'

Φ.— Κι' ἂν δαίμονες ἐρυθρωποὶ
ἔκαψαν τὴν χλωρίδα,
ὅμως αὐτὸ μὴ σὲ λυπῇ
κι' ἔχε χρηστὴν ἐλπίδα.

Μὴ στέκης τόσον κατηφής,
κι' ἂν μὲ πυρὰν καταστροφῆς
εἶδες τὸ δάσος νὰ χαλᾷ
καὶ νὰ γενῇ ντιθάνι,
ὁ Βασιλῆας νᾶναι καλὰ
κι' αὐτὸς τὸ ξαναφτεῖναι.

Μέσα σ' τὴν φρίκην τοῦ πυρὸς
πίνω σ' τοῦ Ρήγα τὴν ὕγεια,
κι' εὐχαριστῶ τὴν Παναγιά,
ποῦ βγήκε σῶος καὶ γερός
μέσ' ἀπὸ τέτοια πυρκαγιά.

Τρέχω σ' τὸ πῦρ ὀλοταχῶς
καὶ ψιθυρίζω μοναχός:
Κι' ἂν τὸ Τατόι κήνηκε, μὰ κάποι' ἡμέρα πάλι
βεβαίως ἐκ τῆς τέφρας του σὰν φοῖνιξ θ' ἀναθάλλῃ.

Ἴσως σὲ πράσινο κλαδί
πουλάκι ξανακελαῖδῃ
ἄρματα δοξασμένα.

Κι' ἀνάθουν μοναχὰ φωτιαῖς,
ὅπου φωτίζουσε νυχταῖς
καὶ μάτια σκότισμένα.

(Εἶπεν αὐτά, κι' ἐμβρόντητος τὰ περίε θεωρεῖ,
κι' αἴφνης δραματίζεται κι' αὐτὰ παραληρεῖ).

Ὅπτασία θαυμασία.

Μὲ τὴν θερμὴν μου φύσιν
φαντάζομαι τὴν κτίσιν
φρικτῆς πυρᾶς κοιλάδα.

Φωτιά σ' τὴν οἰκουμένην,
καὶ βλέπω φλεγόμενην
τὴν φλέγουσαν Ἑλλάδα.

Κι' ἀδελφωμένα κόμματα
κι' ἀδελφωμένα στόματα,
ὅπου καθεὶς τὰ ξέρει.

Τὰ βλέπω μ' ἄντρον νὰ πολεμοῦν
καὶ λυσσασμένα νὰ χυμοῦν
νὰ φᾶνε τὸν Λευτέρη.

Βλέπω Σωτήρας περισσοὺς,
βαστοῦν σ' τὸ χέρι τῶν πυρσούς,
καὶ προσπαθοῦν μὲ φιάνα,
καὶ μὲ διάφορα πυρὰ
καὶ τώρα τούτῃ τὴν φορὰ
νὰ κάφουνε τὴν Βράκα.

Νάτους!... λύσσαξαν καὶ πάλι,
τρέχουν ἐμπρησταὶ μεγάλοι
μὲ λεφούσια νηστικά.

Τὸ χαθὰ τους δὲν ἀλλάζουν
καὶ φρενήρεις ἀλαλάζουν:
κάψατέ τον τὸν Βρακᾶ.

Τοῦτος μᾶς βαρεῖ μυτιαῖς,
σὲ κακὰ κακὰ στιβάζει,
κι' ὅπου βλέπετε φωτιαῖς
τοῦτος ὁ Βρακᾶς τῆς βάζει.

Τοῦτος ἔκαψε καμμένους
μέσα σ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα,
κι' ἔχει πέσει ξεραῖλα
σὲ Σωτήρας ἐνωμένους.

Κάψατέ τον, βρε παιδιά,
μὲ πυρσούς καὶ μὲ δαδιά,
ὅπως ἔκαψε κι' ἐκεῖνος τὴν παλιὰ φιλοπατρία
κι' ἔνα κι' ἄλλον Σωτηράκη,
ὅπου τοῦ γινε μεράκι
τῶν Ρωμηῶν ἡ σωτηρία.

Μοναχὰ γὰρ τούτῃ σκουβίζουν οἱ Σωτήρες οἱ χρυσοί,
ὅπου πᾶνε χέρι χέρι,
κι' ἀνυψοῦνται πυρσοὶ
γὰρ νὰ κάφουν τὸν Λευτέρη.

Βλέπω φλόγες ἀπ' ἔδῶ,
βλέπω φλόγες ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ σάλταροι καὶ τηδῶ
καὶ μὲ πιάνουν πάντικοι.

Μὰ προβάλλει μέσ' σ' τὴ μέση
κι' ἕνας ἄλλος μὲ τὸ φέσι,
ποῦ κτυπᾷ τοὺς ὀλετήρας
καὶ περίφημος Σωτήρας
κι' ἐθνικόφρων λέγεται,
κι' ὅλο ἕνα φλέγεται.

Κι' ἐνθ' ὁ δάση πυρπολοῦνται καὶ Κινέταις καὶ Τατόγια,
πέρνει φῶς σὰν κλαδί
καὶ σὰν ἵσκα καὶ δαδί,
καὶ φωνάζει τέτοια λόγια.

**Ὁ Σωτὴρ ὁ φεσοφόρος
ξεφωνίζει διατόρως.**

Πρὸς σωτηρίαν ὀδηγῶ,
ἀλλ' ὅμως ἄναψα, παιδιά,
καὶ τώρα καίγομαι κι' ἐγὼ
σὰν πεῦκο, σὰν βελανιδιά.

Τὴν Γοῦνα τὴν λαοφιλή
ποιὸς τάχατε τὴν πυρπολεῖ;
Ποιὸς ἄναψε, μωρὲ παιδιά, κι' ἐμένα τὸν Σωτῆρα,
καὶ κάβο δὲν ἐπῆρα;

Ἀπὸ βράκες ἀπειλοῦμαι
μὲς' στῆς τόσαις προκοπαῖς,
κι' ἀμειλίκτως πυρπολοῦμαι
ὅπως τῆς καμίνου παῖς.

Τώρα, φίλοι συμπολίται,
ἡ Γουνίτσα πυρπολεῖται.
Τώρα φλέγομαι κι' ἐγὼ
σὰν Σειράχ κι' Ἀβδαναγῶ.

Ποῦ χλωρὸς σὰν πρῶτα;
τῆς Ἀντάντ ἡ νότα
μοῦδωσε' στ' αὐτιά.

Ἡ Σιλφὶς ἐκείνη
μ' ἄναψε γιαγκίνι,
μ' ἄναψε φωτιά.

Κι' οἱ Σωτῆρες ὅλοι
κι' οἱ ἔξυπνοὶ μαριόλοι
ἔπτεσαν μὲ τούμπαις.

Μὲς' στῆς τόσαις ζέσταις
σεῖς οἱ πυροσβέσταις
τρεῖτε μὲ τρούμπαις.

Πυροκαγὰ μεγάλη,
τρέχουν Ἀγγλογάλλοι,
Σύμμαχοι, διαβόλοι.

Σβύστε μου τὴν λαύρα
πρὶν γινοῦμε μαῦρα
κάρβουνα κι' ἀσβόλη.

**Μετ' ἄλλων κι' ὁ Ρώμης πονεῖ
γὰρ τοῦ Μολφέτα τὴν θανή.**

Τὸν κλαῖνε' στὴν Κεφαλλονιά, τὸν κλαῖνε κι' ἐδῶ πέρα,
κι' ἡ Μοῦσα, ποῦ θρηνεῖ πικρὰ
μεγάλὰ φύτρα καὶ μικρά,
τὸν μῶμο τῆς τὸν ποιητὴ τὸν κλαλεῖ σὰν μητέρα.